

Sotalapset keskellämme

Viime sotien aikana Suomesta lähti 80 000 lasta turvaan Ruotsiin ja muihin Pohjoismaihin.

Sotaan joutuneessa Suomessa oli pulaa ruuasta, ja ilmapommitukset kylvivät tuhoa. Elintarvikepula ja pommitukset kohdistuivat erityisesti kaupunkeihin, minkä vuoksi turvaan lähetetyistä sotalapsista suuri osa oli kaupunkilaislapsia. Pääasiassa matkustettiin Tornion kautta junilla, sellaisilla, joiden ikkunat oli turvallisuussyistä pimenetty.

Välirauhan aikana lapsia palautettiin takaisin Suomeen, mutta jatkosodan syttyttyä lasten lähettäminen Ruotsiin alkoi uudestaan.

Sotalapsien määrää voi pitää todella suurena. Ei voi kuin ihaila ruotsalaisten auttamishalua ja epäitsekkyyttä.

Senkin ymmärtää, kuinka syvällisen jäljen pakolaisuus ja vuodet vieraassa maassa lapsiin jättivät. Niitä jälkiä

”175 sotalapsen vastaanottaminen oli Suomelta ryhdikäs teko ja rohkaiseva ele.

on kannettu mukana koko loppuelämä. Jokaisen tarina on omanlaisensa, ja ulkopuolisen on varmasti mahdotonta ymmärtää, mitä kaikkea, positiivista ja negatiivista, kokemukseen onkaan sisältänyt. Heikki Hietamiehen kirjoittama ja Klaus Härön elokuvaksi tekemä *Äideistä parhain* voi hieman sotalapseuden puolia ulkopuolisillekin ehkä avata.

Suomi on saanut nauttia 75 vuotta rauhan aikaa. Sodat ja sotalapset eivät ole kuitenkaan maailmasta kadonneet. Pitkään jatkuneet sodat ja siviileihin kohdistuneet raakuudet ovat ajaneet ihmisiä pakoon ja turvaa hakemaan. Tällä hetkellä humanitääriin katastrofi

onkin käynnissä Länsi-Syyriassa sekä esimerkiksi Kreikan saarilla, joihin on saapunut turvaa hakevia haavoittuvia ihmisiä. Uutiskuvissa näkyy järkyttäviä kuvia palelevista lapsista, jopa telttoihin kuoliaaksi paleltuneista kokonaisista lapsiperheistä.

On selvää, että vauraan Suomen tulee auttaa ja kantaa vastuuta. Nyt on meidän vuoromme. On ylipäätään etuoikeus olla asemassa, jossa auttaminen on meille mahdollista.

Suomi päätti ottaa kyseisiltä pakolaisleireiltä 175 haavoittuvassa asemassa olevaa lasta, joko yksikseen (!) leirillä olevaa lasta tai yksinhuoltajaperheitä. Tämä oli Suomelta ryhdikäs teko

ja rohkaiseva ele.

Määrää ei kuitenkaan voi pitää erityisen suurena, onhan se ainoastaan vaivaista promilleluokkaa verrattuna siihen suureen lapsimäärään, mitä Suomesta saatiin aikoinaan lähettää turvaan Ruotsiin.

Ville Niittynen,
Kaarinan kirkkoherra

TIMO JAKONEN

